KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

Kamu Emekçileri Bülteni

e-mail: kamuemekcileri@yahoo.com

Aralık 2007 ★ Sayı 24 ★ Fiyatı 0.5 YTL

Sermaye devleti kazanılmış haklarımıza göz dikti... Sırada İMF-TÜSİAD patentli SSGSS tasarısı var...

Geleceğimiz, emeklilik ve sağlık hakkımız için grev silahını kuşanalım!

İMF-TÜSİAD patentli sosyal yıkım saldırıları sürüyor...

Sırada SSGSS tasarısı var...

Sağlık ve emeklilik hakkımızı, geleceğimizi grev silahıyla savunalım!

Sermayenin önem verdiği saldırılardan birisi işçi ve emekçilerin iyi-kötü faydalandığı sosyal güvenlik sistemini yıkıma uğratmak ise diğeri de yeni piyasa koşullarına göre personel istihdamına olanak tanıyan Personel Rejimi Yasası'nı meclisten geçirmektir. Devlet bu konularda pratik olarak bugüne kadar ciddi adımlar atmış, sosyal güvenlik sistemini tümüyle değiştirmek için kollarını sıvamıştır.

Başta sağlık hizmetinin paralı hale getirilmesi olmak üzere bir dizi hak ya tamamen ortadan kaldırılmış ya da göstermelik hale getirilmiştir. Kamusal hizmetlerin çoğu sözleşmeli personel ve taşeron şirketler eliyle yaptırılmaya başlanmıştır. Kamu hizmetlerini fiilen tasfiye eden birçok adım atılmış olsa da sermaye iktidarı halen işini bitirmiş, istediği sonuçlara tümüyle ulaşmış değildir. Zira kendi içinde belli bir bütünlük oluşturan "sosyal yıkım" yasalarının belkemiği durumundaki "Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu" yeniden meclisin gündemine getirilmiştir.

Sosyal hakların tasfiyesi İMF-TÜSİAD patronlarının öncelikli gündemleri arasındadır. Bundan dolayı İMF şefleri ve TÜSİAD patronları her fırsatta hükümete bu konuda baskı yapmakta, yasanın bir an önce meclisten geçirilmesini ısrarla istemektedirler. Şimdilik raflarda tutulan bir dizi tamamlayıcı saldırının gündeme getirilmesi için bu yasanın uygulamaya girmesi beklenmektedir.

Daha önce Ahmet Necdet Sezer'in esasa ilişkin olmayan bir takım itirazları nedeniyle Anayasa Mahkemesi'ne gönderdiği Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası Kanunu'nun bazı maddeleri iptal edilmişti. Sezer'in öne sürdüğü başlıca gerekçe ise kamu emekçilerinin SSK ve Bağ-Kur üyelerinden daha farklı bir statüde oldukları, bundan dolayı da aynı düzenlemeye tabi tutulamayacakları biçiminde idi.

Yeni taslakta ise değişen çok fazla bir şey bulunmuyor. Anayasa Mahkemesi'nin itiraz gerekçelerini ortadan kaldırmaya yönelik bazı biçimsel düzenlemeler taslağa eklenmiş durumda. Örneğin tasarıda halen "devlet memuru" konumunda olan kamu emekçilerinin "tek çatı" sistemine dahil edilmeyecekleri, ancak yasa yürürlüğe girdikten sonra işe başlayacak olanların "tek çatı"ya dahil olacakları belirtiliyor. Benzer göstermelik değişiklikler başka maddelerde de var. Zira bunun adı kamu emekçilerinin tepkisini bertaraf için böl-parçala-yönet uygulamasının hayata geçirilmesidir.

Çünkü yeni taslağın özü de öncekiyle aynıdır. Bu yasayla emekçilerin yararlandığı sosyal hizmetlerin olabildiği kadar daraltılması, bu alanın tamamiyle piyasaya açılması, sosyal güvenliğin bir hak olmaktan çıkartılıp kârlı bir yatırım sektörü haline dönüştürülmesi amaçlanmaktadır.

Sermaye iktidarı çok kapsamlı bir tasfiye operasyonuna hazırlanırken işçi sınıfı ve emekçiler cephesinden bunu püskürtmeye dönük bir hazırlıktan şu an için söz etmek ne yazık ki mümkün değildir. Emekçilerin örgütlü olduğu sendikalar militan bir mücadelenin örgütlenmesi konusunda önemli işlevler yüklenebilirler. Fakat bugünkü sendikal harekete baktığımızda tam tersi bir tablo ile karşı karşıyayız. Sendikal ihanet çetelerinin denetimindeki sendikal yapıların işçi sınıfının sorunlarıyla ve mücadelenin örgütlenmesiyle ilgilerinin olmadığı biliniyor. Sendikal bürokrasinin misyonu işçi sınıfının eylemini baltalamak, bölmek, sermaye adına durumu

kontrol altına almaktır.

Sosyal güvenlik saldırısı konusunda da aynı şey geçerlidir. Daha önce gündeme gelen saldırı yasasına karşı sonuç almaktan uzak eylemler düzenleyen sendikalar tasarının yeniden gündeme gelmesiyle birlikte sermaye hükümetinin ve patronların temsilcilerinin yeraldığı "üçlü danışma kurulu"na katıldılar. Tasarının kabul edilemezliğini Anayasa mahkemesinin itirazlarıyla gerekçelendiren KESK ve DİSK'in 16 Kasım'da toplanan "üçlü danışma kurulu" sonrasında ciddiye alınabilecek bir mücadele yöntemi ve programı bulunmuyor.

Tüm eksikliklerine rağmen tabloyu tersine çevirebilecek güçlerden biri olan KESK de halihazırda suskundur. Zira itiraz sonrası yasanın yeniden gündeme geleceği çok önceden bilinmesine rağmen işyerlerini kapsayacak tarzda hiçbir hazırlık yapmayan KESK, tasarı yakında mecliste görüşülecek olmasına rağmen pratik bir yönelim içerisinde değildir. Oysa işyeri gezileriyle, üye toplantılarıyla saldırının mahiyeti emekçilere anlatılmalı, birbirini aşan eylemliliklerle sürece hazırlanılmalıdır.

KESK'in bir bileşeni olan SES'e üye emekçilerin öncesinde konuyla ilgili yaptıkları eylemler, yürüttüğü mücadele ise sınıf dayanışmasının eksikliği, ortak mücadele örgütlenemediği, mücadele saldırıları geri püskürtecek bir hatta çekilemediği için sonuç almaktan uzak kalmıştır. Bugün bu eksiklikler de hızla giderilmeli, işçi ve emekçilerin birleşik mücadelesi örgütlenmelidir.

Önümüzde zorlu bir sınav durmaktadır. Ya hareketsiz kalarak kazanılmış haklarımızın gaspını seyredeceğiz. Ya da saldırıları geri püskürterek yeni kazanımlara ışık tutacak fiili-meşru mücadele zeminine tekrar kavuşacağız.

Sosyal Sigortalar ve Genel Sağlık Sigortası (SSGSS) tasarısı ikinci kez gündeme gelmesine rağmen halen kılını kıpırdatmayan, süreci göstermelik açıklamalarla geçiştirmeye çalışan KESK bürokratlarından umut beklemek için ortada hiçbir neden yoktur. Öncü, devrimci, ilerici kamu emekçileri işyerlerinden başlayarak saldırının mahiyetini ve kapsamını anlatan araçlarla saldırıyı püskürtecek militan eylemliliklerle mücadeleyi örgütlemelidirler. Sendikaları böylesine bir pratikle zorlamalıdırlar. Tabandan yürütülen devrimci bir faaliyet kamu emekçileri kitlesini de uyaracak ve harekete geçirecektir. Zira saldırının kapsamı hiçbir emekçinin kabul edemeyeceği kadar ağırdır.

Mücadele bayrağını yükseltme zamanı çoktan gelmiştir. Yeter ki harekete geçelim. Yoksa yarın geç olabilir.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Adana

Sağlıkta yıkım politikaları hakkında SES Adana Şube Sekreteri Nazan Eroğlu ile konuştuk...

"Sağlığın piyasaya açılmasına karşı mücadelemiz sürecek!"

KEB: *Sermaye tarafından yakın dönemde uygulanan bir dizi saldırının mantığı kamu hizmet alanlarının piyasaya açılması, hizmetlerin paralı hale getirilmesi, çalışanların devlet tarafından karşılanan sosyal haklarının gaspedilmesi üzerine kurulmuş durumda. Bu tablonun sağlık alanındaki yansımaları nelerdir?*

Sağlıkta dönüşüm programı adı altında yürütülen bu süreç henüz tamamlanmamış olmasına rağmen toplumu ve sağlık emekçilerini derinden etkilemeye başlamıştır. Salgın hastalıkların artışı, hizmetlerin her adımının parça parça paralı hale getirilmesi, ilaç sınırlandırması, paket fiyat uygulaması, kamu kurumlarının mali krizi sağlık hizmetlerinden yararlanan emekçileri olumsuz etkilemiştir.

Bunun yanında ücretlerin düşüklüğüne çözüm olarak getirilen döner sermaye uygulaması ücret adaletsizliğini derinleştirmiş, siyasi kadrolaşma yaşanmış, kadrolu istihdam yerine iş güvencesiz farklı statülerde istihdam yaratılmış ve bu adımlarla da sağlık emekçileri bu hizmeti satan ucuz işgücü haline dönüştürülmeye başlanmıştır.

KEB: *Bir dizi ilde pilot olarak uygulanmaya başlayan aile hekimliğinin yaratacağı sorunlar nelerdir?*

Aile hekimliği Türkiye'de sağlık hizmetlerini özelleştirmenin en önemli adımlarından biridir. Bu nedenle Dünya Bankası, AKP döneminde bu iş için 40,6 milyon euro kredi vermiştir. Aile hekimliği uygulamasına göre 224 sayılı Sosyalizasyon Yasası ile kurulan, ülkenin her yerinde aşılama, gebe ve bebek takipleri yapan, salgın hastalıklarla mücadele yürüten sağlık ocakları bir bir kapatılmaktadır. 2005 yılı Eylül ayında Düzce'de başlatılan bu uygulama sonrasında Eskişehir, Bolu, Adıyaman, Denizli, Edirne, Gümüşhane, Elazığ, Isparta, Samsun ve İzmir'de uygulamaya sokulmuş ve 2008 yılına kadar da bunun tüm ülkede uygulanması için çalışmalar

⇨

başlatılmıştır.

Aile hekimliği ile sağlık emekçilerinin istihdam biçimi iş güvencesiz, sözleşmeli çalışma şekline dönüştürülmekte, ücretleri piyasaya bağımlı hale getirilmekte, iş tanımları değişmektedir. Özlük hakları gaspedilen sağlık emekçileri zoraki sözleşmeli statüye geçirilmekte, sağlık çalışmalarında ekip anlayışı terkedilerek sağlık kurumları hekim merkezli ticarethaneye dönüştürülmektedir.

AKP bilbordlara verdiği ilanlarla aile hekimliği uygulamasını emekçilerin gözünde güzel göstermeye çalışıyor. Ayrıca bu uygulamaların sonuçları henüz doğrudan emekçilerin karşısına çıkmadığı için onlar bu konuda oldukça duyarsız davranabiliyor hatta yer yer bu uygulamaları destekliyorlar.

AKP hükümeti aile hekimliğine geçişte sorun yaşamamak için bu konuda oldukça dikkatli bir şekilde hareket ediyor. Bir yandan dönüşümü birden değil parça parça uygulamaya sokarken diğer yandan da bunun reklamını yaparak emekçiler açısından bir yanılsama yaratıyor. Dönüşüm gerçek sonuçlarıyla ortaya çıktığında bu reklamların koca bir yalan olduğu daha gözle görülür hale gelecek. Örneğin sevk zinciri ile hastaların ancak küçük bir kısmı hastanelere sevk alabilecek. Geri kalanlar kota dolduğu için sevk alamayacaklardır. Ya da hastalar ödedikleri prim yetersiz geldiği için daha yüksek tedavi gideri gerektiren hastalıkların tedavisinden yararlanamayacaklar.

KEB: *Gerek sağlık emekçilerinin tüm kazanımlarını bir bir tasfiye eden gerekse de sağlıkta dönüşüm adı altında sağlık alanını sermayenin sınırsız sömürüsüne açmayı planlayan bu uygulamalar hakkında sendika olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?* Sendikamız uzun zamandır sağlıkta dönüşüm adı altında yürütülen bu saldırı politikalarına karşı çalışmalarını sürdürüyor. Bu doğrultuda bugüne kadar çeşitli illerde sağlık platformları oluşturduk. Bu platformlar üzerinden çeşitli eylemler gerçekleştirdik. Yine geçtiğimiz yıl bir referandum yaparak sesimizi duyurmaya çalıştık. Bunun yanında mahalle çalışmaları yürüttük. Sesimizi duyurmak için televizyon ve radyo programları yaptık. Yine 2006 yılında Van ve Edirne'den başlayan yürüyüşler gerçekleştirdik. Sağlık çalışanlarını bilinçlendirmek amacıyla iş yerlerinde çalışmalar yürüttük.

Bundan sonra da başta çalıştığımız yerlerdeki sağlık emekçileri olmak üzere hastaları ve hasta yakınlarını bilinçlendirmeye dönük çalışmalarımızı sürdürmeye devam edeceğiz.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Adana

KESK seçimlerine doğru...

Günü ve geleceği kazanmak için devrimci mücadele programı altında birleşelim!

KESK yeni bir seçim sürecine daha girmiş bulunuyor. Genel kurullar için seçim takvimi açıklanmış durumda. Genel kurullar hem kamu emekçileri cephesinden hem de mücadele açısından önemlidir. Çünkü kurullar emekçilerin sorunlarının tartışıldığı, mücadele programının ve yönteminin belirlendiği, sendikal demokrasinin işletildiği süreçler olması gerekirken böyle gerçekleşmez. Yönetimlere hakim reformist-uzlaşmacı anlayışların kurduğu kirli ve ilkesiz ittifaklar üzerinden şekillenir.

Ancak gelinen aşamada kamu emekçilerinin ilkesiz ittifaklar üzerine kurulu bir genel kurul süreci daha geçirme lüksü kalmamıştır. Zira hem sermaye devletinin saldırıları artmış ve pervasızlaşmıştır hem de reformist-uzlaşmacı anlayışların iddia ve iradeden yoksun mücadele pratiği hareketin dibe vurmasına neden olmuştur. Halihazırda hareketin yaşadığı en temel sorunlardan biri olan devrimci önderlik boşluğu ise doldurulabilmiş değildir.

Böylesi bir süreçte gerçekleşecek genel kurullar tüm bu sorunlara neşter vuracak bir politik atmosferde gerçekleşmek durumundadır. Bu da hareketin ve mücadelenin ihtiyaçları üzerinden biraraya gelmiş, kamu emekçilerinin devrimci programı etrafında birleşmiş ilerici, devrimci unsurların ilkeli birlikteliği ile sağlanabilir.

Bugüne kadar yaşanan 3 senden 5 benden aritmetiğinin hareketi ve mücadeleyi ileriye taşıyamayacağı çok açıktır. Başı olmayan, devamı gelmeyen, hedefi bulunmayan mücadele anlayışı ile kamu emekçileri hareketinin dibe vurmasında başrolü paylaşan KESK reformistleri ise bir kez daha geçmişin özeleştirisini vermekten uzak bir tutumla "yönetimlerde herkes olsun" söylemini yükseltmeye hazırlanıyorlar. Hazırladıkları seçim programları ise kağıt üzerinde kalan metinler olmaktan öteye geçemiyor.

Genel kurullarda reformist anlayışların pratiği bugüne kadar koltuk kapmak uğruna seçimlerde ileri sürdükleri programları bir çırpıda kenara iterek kelle hesabı yapmak ve her türden ilkesizliğe imza atmak olmuştur. Bu genel kurul sürecinin de farklı geçmeyeceği KESK reformistlerinin yakın geçmiş pratiğinden anlaşılmaktadır. Zira toplu görüşme sürecinden personel rejimi yasa tasarısına, Sosyal Güvenlik ve Genel Sağlık Sigortası

(SSGSS) tasarısına kadar sermayenin saldırılarına karşı sergiledikleri pratik bunun kanıtıdır.

KESK reformistleri emekçilerin iş güvencesinden sosyal haklarına kadar geleceğini doğrudan etkileyecek saldırılar tüm yakıcılığını korurken genel kurul sürecine gömülmüş durumdalar. Ne işyerlerinde yaşanan sorunlar, ne emekçileri vuracak saldırılar, ne mücadelenin dibe vurması, ne de KESK'in tabandan kopuk bürokratik yapısı onları ilgilendirmektedir. Zira çorbadaki tuzun çoğu kendilerine aittir.

Böylesi bir süreçte yaklaşan seçimler ayrı bir önem kazanmaktadır. Kamu emekçileri hareketini devrimcileştirmek iddiası taşıyan tüm güçler, devrimciler, sosyalistler, ilerici unsurlar bu sürece müdahale etmek durumundadırlar. Ancak böylesi bir müdahalenin kendisi seçimleri kapsayan ancak onu da aşan bir tarzda olmalıdır. Çünkü hareketin ihtiyacı devrimci ilke ve ittifaklar temelinde yönetimlere gelmiş ve sonrasında etkisizleşmiş devrimci, ilerici güçler değil, ortak ilkelerini belirlemiş, devrimci bir mücadele programı etrafında birleşmiş tüm unsurların planlı, sistematik ve kararlı bir pratikle işyerlerine yönelmesi, mücadeleyi buralardan başlayarak adım adım örmesidir. Genel kurulları hareketin ve mücadelenin sorunlarının tartışıldığı, geçmişin hatalarıyla ve uzlaşmacı anlayışlarla hesaplaşıldığı, sınıf sendikacılığı anlayışı üzerinden yükselen militan mücadele hattının belirlendiği bir platforma çevirmektir.

Sosyalist Kamu Emekçileri olarak genel kurulları kamu emekçileri hareketine devrimci müdahalenin bir aracı olarak ele alacağız. Bu kaygı, iddia ve misyonla hareket eden tüm unsurlarla bulunduğumuz alanlarda ortak zeminler yaratmaya çalışacağız.

Eğitim-Sen Başkanlar Kurulu'ndan sonuçsuzluk bildirgesi...

Mücadele işyerlerinde örgütlenmeli!

14-15 Eylül tarihleri arasında toplanan Eğitim-Sen Başkanlar Kurulu'nun sonrasında bir sonuç bildirgesi yayımlandı. Sonuç bildirgesi her zaman olduğu gibi genel geçer söylemlerden oluşuyor. İşyerlerinin iradesine dayanmayan, oralardan çıkan kararlar üzerinden şekillenmeyen kurulun bir işlevi bulunmuyor. Zira bir danışma merci gibi işleyen Başkanlar Kurulu'ndan çıkan sonuçlar da "dilek ve temenniler" manzumesi olmaktan öteye geçemiyor. Bu sorunlardan kaynaklı da her Başkanlar Kurulu bir sonrakinden çok da farklı olmuyor.

Herşeyden önce bu yapının doğru bir biçime oturtulması gerekiyor. Görüş sunan şube başkanlarının elinde tabanın sorunlara dair görüşünü anlatan, iradesini yansıtan, kararlarını bildiren toplantı tutanaklarının olması gerekiyor. Başkanlar Kurulu'nun böylesi bir işleyişin üzerinden bir karar organı olması gerekiyor.

Sonuç Bildirgesi'nde sosyal hakların gaspından sözleşmeli köleliğe, özerk, demokratik üniversite talebinden çevre sorununa, Kürt halkına yönelik saldırılardan eğitim alanındaki özgül sorunlara, toplu görüşme sürecinde alınması gereken tutumdan anti demokratik uygulamalara kadar birçok konu üzerine görüş bildirilmiş. Sıralanan saldırılara karşı ise ".... yapılmalı", ".... edilmeli" ile biten temenni cümleleri kurulmuş.

Kamu emekçileri cephesinden bakıldığında siyasal ve sendikal süreçler üzerine yapılan tespit ve değerlendirmelerin devrimci sınıf politikası doğrultusunda olduğu bir yana sorunlara karşı nasıl bir mücadele anlayışı ve programı olması gerektiği üzerine tek bir söz edilmemiş.

Sonuç bildirgesinde toplu görüşme süreci üzerine yapılan değerlendirmelerin ardından şu ifade kullanmış: *"Fiili meşru mücadele anlayışı ile eylemlere hazırlanmalı, grev hakkı grev yapılarak kazanılır ilkesinden yola çıkarak, hükümetin 2007 yılı toplu görüşmelerine dönük sefalet zammında ısrar etmesi durumunda, yıl sonuna doğru üretimden gelen gücün kullanılması yönündeki çalışmalardan kaçınmamak gerekir."*

Sermayenin çok yönlü saldırılarına karşı hak alıcı bir eylem biçimi olan grev hakkının toplu görüşme süreciyle sınırlı ve sadece sefalet zammına karşı yapılması temmennisi belirsiz bir cümle olarak sonuç bildirgesinde yeralmış.

Sorunun bir yanı bu iken diğer yanı ise grev hakkı ve üretimden gelen gücün kullanılması temennisinin, grevi örgütlemesi gereken sendika yönetimleri tarafından kimden olduğu belirsiz bir şekilde "talep" edilmesidir.

Başkanlar Kurulu, tabanın iradesini esas alan, sorunlara karşı işyerlerinden gelen eylem ve mücadele önerilerinin belirleyici olduğu, sendikanın önünü açan önerilerin eylemsel olarak takvimlendirildiği bir kurul olmalıdır.

".... olmalı" gibi muğlak cümlelerin ya da boş serzenişlerin yapıldığı bir sonuç bildirgesi ile KESK'in önü açılamaz. Aksine tıkanır. Eğitim-Sen fiili-meşru mücadele geleneği ile bunu haketmiyor. KESK, yüzünü bir an önce tabana, işyerlerine çevirmek zorundadır. Mücadeleyi oralardan örgütlemek durumundadır. Kamu emekçilerinin mücadelesi işlevsiz toplantı ve sonuç bildirgeleri ile gelişemez.

Tabana ulaşması, mücadeleyi işyerlerinden doğru örgütlemesi gerekenler ise devrimci, öncü kamu emekçileridir. Görev bir kez daha öncülere düşüyor.

3 Kasım mitingi üzerine...

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarıyla mücadeleye!

KESK 3 Kasım'da TMMOB ve TTB ile biraraya gelerek "Özgür, demokratik ve eşitlikçi bir Türkiye" şiarıyla miting düzenledi. Miting tam da sermaye uşağı AKP hükümetinin Anayasa değişikliğini gündemine aldığı bir süreçte gerçekleşti. Mitingi örgütleyen bileşenler tüm emek ve demokrasi güçlerine de eyleme katılma çağrısı yaptı.

Neo-liberal saldırılara karşı özgürlük, demokrasi ve eşitlik talebiyle eylemin çağrısı ve örgütlenmesi yapılan mitingin gerçekleştiği tarihlerde Türkiye'nin gündemi değişmeye başladı. Devlet eliyle bilinçli bir tarzda tırmandırılan, sermaye medyası eliyle pompalanan şovenizmle ülkede faşist saldırılar, devlet terörü ve linçler arttı. Şovenist kudurganlık bugün bir parça denetim altına alınmaya çalışılsa da yine de devlet terörüyle birlikte hala sürüyor. Şovenist histerinin linç kültürüyle birleşerek sokaklara taşması, gündemi anayasa tartışmalarından savaş, sınır ötesi operasyon ve tezkere tartışmalarına kaydırmış oldu.

Sermaye iktidarı bu gerici ve boğucu atmosferi arkasına alarak işçi ve emekçilerin sağlık, emeklilik, sosyal güvenlik ve işgüvencesini gaspetmenin hazırlığı içerisinde. Bu süreç, bir yandan İMF-TÜSİAD saldırı programını hayata geçirmeye çalışan diğer yandan faşizmi ve şovenizmi tırmandıran sermaye iktidarının sözcüleri tarafından yürütülen "demokratik anayasa" vb. söylemlerin koca bir yalan ve demagojiden ibaret olduğunu göstermiş oldu.

Bu tablo aynı zamanda egemenlerle uzlaşarak "demokratik bir Türkiye için demokratik bir anayasa" talebiyle 3 Kasım eylemini düzenleyen güçlerin politik platformunun iflası anlamına gelmektedir.

3 Kasım eylemi KESK ve KESK'e hakim anlayışlar için de bir sınav olmuştur. Ancak KESK yönetiminin bu sınavı başarıyla geçtiğini söylemek mümkün değildir. Zira hak ve özgürlükler için militan bir mücadeleyi örgütlemek yerine "demokratik anayasa" talebini kağıt üzerinde demokrasi tartışmasına boğmaya, ÖDP'nin liberal politikalarını KESK'e uyarlamaya çalışan DSD grubu eylemin altını boşaltan bir tutum içerisine girdi. Gündemin şovenizm zehiriyle değişmesiyle birlikte DSD grubu "provokasyon olacak, Öcalan vb. lehine sloganlar atılacak, saldırı olacak, bundan dolayı üyeler istifa edecek" vb. korkusuyla eylemin işyerlerinde gündemleştirilmesinden şubelerde etkin bir çalışma yürütülmesine kadar baştan savıcı bir tutum içerisine girdi.

Devletin Kürt halkına yönelik imha ve inkar politikası pervasızca sürerken devlete laf söylemekten uzak duran, Kürt halkına ise katliamcısıyla "silahları bırakıp birarada yaşamı" öneren ÖDP'nin KESK içindeki uzantısı DSD'nin Kürt halkının haklı ve meşru taleplerini sahiplenmek yerine bu türden bir tutum içerisine girmesi şaşırtıcı değildir.

Devletin başta Kürt halkı olmak üzere tüm devrimci, ilerici güçlere yönelik saldırısının arttığı, demokratik hak ve özgürlüklerin budanmaya çalışıldığı bir süreçte 3 Kasım eylemini şovenizme, faşizme ve gericiliğe karşı en kitlesel ve militan bir tarzda örgütlemek yerine alttan alta eylem kırıcılığı yapmak kabul edilebilir bir tutum değildir.

İstanbul, İzmir, Adana gibi büyük şehirler başta olmak üzere Türkiye genelinde DSD'nin tutumu bu olmuştur. Öncesinde eylemin kitlesel geçmesi için bir çaba içerisine giren DSD grubu atmosferin değişmesiyle birlikte bu çabasını hızla terketmiştir. Kimi şubelerde 3 Kasım

⇨

eylemini örgütlemek amacıyla yapılan üye toplantıları başka gündemlerle boğulmuş, kimi şubelerde ise planlanan işyeri gezileri boşa düşürülmüştür vb.

Sosyalist Kamu Emekçileri devlet tarafından kışkırtılan şovenizmin tam bir saldırganlığa dönüştüğü böylesi bir süreçte 3 Kasım mitinginin gündeminden bağımsız olarak eylemin faşist saldırganlığa, şovenist histeriye ve gericiliğe karşı güçlü bir yanıt olması gerektiğini ifade etmiş, "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" temelinde örgütlenen güçlü eylemlerle bu gerici şoven havanın dağıtılabileceğine dikkat çekmiştir. Bu temelde çağrı yaparak eylemi güçlü kılmak için gücünü seferber etmiştir.

Nihayetinde 3 Kasım Ankara mitingi ülkenin dört bir yanından gelen on binlerce emekçinin katılımıyla emperyalizme, işbirlikçilerine, faşizme ve savaşa karşı sloganların haykırıldığı "halkların kardeşliği" şiarının yükseltildiği bir atmosferde gerçekleşti.

Sonuçta işçiler, emekçiler, ilerici, devrimci güçler mitinge katılarak günlerce ordu, medya, hükümet vb. başta olmak üzere tüm düzen güçleri tarafından yükseltilen şovenizme, faşist saldırılara, sınır ötesi operasyona karşı anlamlı bir yanıt vermiş oldular.

Miting aynı zamanda şovenizme, faşizme, gericiliğe, emperyalist savaş saldırganlığa, sermayenin saldırılarına karşı panzehirin işçi ve emekçilerin birleşik eyleminin ve devrimci sınıf mücadelesi olduğunu/olacağını göstermiş oldu.

Görev, mitingin ortaya çıkardığı potansiyeli örgütleyerek, bu gücü eylemli hatta çekerek ülke geneline yaymaktır. Sınıfa karşı sınıf perspektifiyle devletin estirdiği terör ve baskıya, faşizme ve şovenizme, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı devrimci sınıf mücadelesini yükseltmektir.

Sosyalist Kamu Emekçileri/İzmir

Egemenler sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeni bir anayasa için tartışıyorlar...

Kamu emekçileri hak ve özgürlükleri için militan mücadeleyi seçmelidir!

Türkiye uzun yıllardır uygulanan neo-liberal saldırılar nedeniyle hızlı bir yıkıma sürükleniyor. Bu politikalar temelde kamu hizmet alanlarının özelleştirilmesine, kamu sektöründe hizmet üreten emekçilerin iş güvencesinin gaspına, ücretlerin düşürülmesine, emekçilerin örgütsüzleştirilmesine, esnek üretim ve istihdama, taşeronlaştırmaya dayanmaktadır. Ayrıca eğitim ve sağlık başta olmak üzere emekçilerin yararlandığı kamusal hizmetlere yapılan harcamaların emekçiler tarafından karşılanması da sermayenin hedefleri arasındadır. Ancak sermaye, bu hedeflerini gerçekleştirmek isterken sistemin bazı yapısal sorunlarına ve bürokratik engellere takılmaktadır. Düzen güçleri bu engelleri ortadan kaldırmak ve süreci hızlandırmak için anayasa değişikliğini gündeme getirmektedir.

Sermaye diktatörlüğü "sivil" anayasa tartışması yürüterek kapitalizmin vahşi yasalarını masum göstermeye çalışmaktadır. Anayasanın "sivil" etiketi taşıması hiçbir gerçekliği karşılamadığı gibi sınıfsal karşıtlıklardan bağımsız her kesimin ihtiyacına cevap verecek "demokratik" bir anayasa da mümkün değildir.

Türkiye tarihinin "demokratik" bilinen 1961 anayasasındaki kısmi demokratik kazanımlar da burjuvazinin isteğiyle değil emekçilerin mücadelesi sonucu elde edilmiştir. Ancak bu kazanımlar 10 yıl korunabilmiş bir dizi komplo, katliam ve sıkıyönetim sürecinden sonra 1971 askeri faşist darbesiyle anayasadaki kazanımlar büyük ölçüde tırpanlanmıştır. Bütün değişikliklere ve hak gasplarına rağmen burjuvazi 1961 anayasası ile ne toplumsal muhalefeti durdurabilmiş ne de uluslararası sermaye ile tam bir bütünleşme sağlayabilmiştir.

Sermaye sınıfı bu engelleri 1982 anayasası ile aşmayı amaçlamıştır. 1982 anayasası "işkencenin hiçbir gerekçeyle kabul edilemeyeceği"ni söylerken Türkiye'de işkence her dönemde olduğundan daha da sistemli ve yaygın bir şekilde devlet politikası olarak uygulanmıştır. Yine 1982 anayasası hakim ya da savcı kararı olmaksızın hiç kimsenin üzerinin aranamayacağını belirtirken -ki çoğu zaman bu durum ihlal edilmekteydi- Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu'nda anayasaya rağmen yapılan değişiklikle polisin hakim ve savcı kararı olmaksızın üst araması yapabileceği belirtilmiştir. Burjuva anayasasının biçimselliğini kanıtlayan pek çok örnek mevcuttur. Bütün bu örnekler göstermektedir ki burjuvazi anayasasını siyasal ve ekonomik ihtiyaçlarını ⇨

karşılayamaması durumunda değiştirme ihtiyacı hissetmektedir.

Anayasanın biçimsel-popülist yönünü bir kenara bırakırsak geriye özündeki uluslararası sermaye ile bütünleşmeyi sağlayacak neo-liberal politikaların engelsizce gerçekleştirilmesinin yolunu açma amacı ortaya çıkmaktadır. Bu politikaların en önemli ayağını da kamu hizmet alanlarında yapılan ve yapılacak olan "köklü değişimler" oluşturmaktadır.

Sermaye iktidarı kamu alanında performansa dayalı ücretlendirme, sözleşmeli çalıştırma, esneklik, taşeronlaştırma vb. uygulamaların hızla hayata geçirebilmenin zeminini oluşturmak istemektedir. Yeni anayasayla kamu kurumlarının ve hizmetlerinin özelleştirilmesi, bu hizmetlerden faydalanan emekçilerin müşteri, okul ve hastane gibi kamu kurumlarını ise ticarethaneye dönüştürmek için, kamu emekçilerinin haklarını ve iş güvencesini ortadan kaldırmak için yeni bir bürokratik-siyasi yapıya ve bu bürokratik siyasi yapıyı şekillendirecek bir anayasaya ihtiyaç duymaktadır.

İşçi ve emekçiler, burjuvazinin anayasasını değiştirmek için egemenlerle uzlaşarak, tartışarak düzene yedeklenmemelidir. Emekçilerin hak ve özgürlükleri uğruna militan bir mücadeleyi yükseltmesi gerekmektedir. Böylesi bir mücadelenin yan bir sonucu olarak anayasaya emekçilerden yana maddeler girebilir. Ancak bunun da kalıcı olması için işçi ve emekçilerin iktidarı hedef alan bir mücadele yükseltmesi gerekmektedir.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Tokat

Kışkırtılan şovenizme, estirilen gericiliğe ve faşist saldırılara karşı halkların devrimci birliği ve mücadelesini örelim!

TC'nin emperyalist-kapitalist sömürgeci devlet olma isteği, kuruluş yıllarından itibaren kendini göstermektedir. Bunun için Osmanlı devletinin yayılmacı-yağmacı politikaları sahiplenilmektedir. TC'nin kuruluşundan bu yana Musul-Kerkük gibi "milli dava" (!) haline getirilmiş sorunlar da özenle kullanılmaya çalışılmaktadır. Oysa resmi tarih tezlerinde TC'nin, Osmanlı devletinin devamı olmadığı ispatlanmaya çalışılmaktadır. Ama "milli davalar" (!) sözkonusu olduğunda mehter marşı-din-cihan devleti üçlemesi her zamankinden daha güçlü bir şekilde şovenizmle sentezlenerek topluma dayatılmaktadır.

TC'nin, milli andına (Misak-ı Milli) göre Musul-Kerkük TC sınırları içerisindedir. O zamanki büyük emperyalist efendisi İngiltere ile çıkarları çatışıncaya kadar. Oysa resmi tarih kitapları bize, emperyalizme bu boyun eğişi farklı şekilde öğretmeye çalışmaktadır. "Şeyh Sait İngilizlerle işbirliği yaparak TC'ye karşı isyan başlattı" vb. teraneler sıralanır. Kürt ulusunun bağımsızlık özlemi ve mücadelesi, en başından beri emperyalizmle işbirlikçilikle ve TC'yi arkadan vurmakla suçlanarak yeni nesillere böyle empoze edilmektedir. Bunun sonucu ise Kürt ulusal hareketinin kan, zulüm, katliam ve terörle bastırılması olmuştur. Fakat tüm bunlara rağmen Kürt ulusal mücadelesi durdurulamamıştır.

Kürt ulusal mücadelesi son 20 yılda ivme kazandı. Hem güneyde hem de kuzeyde kitlesel ve örgütlü mücadeleler şeklinde kendini gösterdi. Güneyde 1991 Körfez Savaşı ile başlayan ve bugün gelişimini tamamlayan Güney Kürdistan Özerk Yönetimi mücadelenin somutlaşmış halidir.

Kürdistan'ın kuzeyinde ise Kürtler 84 yıllık TC faşizmi tarafından yok sayılarak asimilasyona, imha ve inkara maruz tabi tutulmuştur. 30 yıldır süren savaşta TC her türlü kirli yöntemi uygulamaktan

vazgeçmemiştir. Tüm bunlara rağmen Kürt halkının özgürlük mücadelesi bastırılamamıştır.

Sermaye devleti son süreçte şovenizmi tırmandırarak Türk emekçilerini düzene yedeklemekte bir hayli mesafe aldı. Sınır ötesi operasyonla TC devleti hem dışarıda hem de içerde düşman olarak gördüğü Kürt halkına gözdağı vermekte hem de işçi ve emekçileri Kürt-Türk diye bölmektedir. TC'nin tarihi benzer uygulamalarla doludur. İşçi ve emekçileri Alevi-Sünni, Kürt-Türk, laik-anti laik diye kamplaştırarak emekçilerin tepkisinin sorunların kaynağı olan kapitalist sistemi hedeflemesi engellenmektedir. Bu da işçi ve emekçilerin gerçek sorunlarına karşı duyarsızlaşmasına ve gerçek düşmanlarını görememelerine neden olmaktadır. İşçi ve emekçiler şovenizmle uyuşturulmaktadır. Şovenizm zehirinin etkisiyle ahmaklaştırılan insanlar yığını planlı bir şekilde oluşturulmaktadır. Bu durum toplumsal muhalefeti zayıflatmaktadır. Bu da burjuvazinin işine gelmekte, deyim yerindeyse ekmeğine yağ sürmektedir. Bu durumundan faydalanan burjuvazi, işçi ve emekçilerin mücadele ile kazandığı sosyal, siyasal ve ekonomik haklarını kolaylıkla tırpanlamaktadır. Kardeş Kürt halkına karşı düşmanlaştırılan Türk işçi ve emekçiler sermayenin saldırılarına karşı güçlü, örgütlü ve birleşik bir yanıt verememektedir.

Yapılması gereken faşist saldırılara, şovenizme ve gericiliğe karşı Kürt halkının ulusal özlem ve istemlerini cepheden savunmalı, halkların devrimci mücadelesini "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" temelinde sahiplenmeliyiz. Ulusal ve sınıfsal kurtuluşun çözümü olan sosyalizm mücadelesini güçlendirmeliyiz.

Özel eğitime muhtaç çocuklar sermayenin kâr hırsına terkedilemez!

Sermaye devleti, kamu "reformu" yasasıyla kamusal hizmetleri tasfiye etmeye çalışıyor. Sermaye iktidarı "reform" adını verdiği saldırılar bütünü ile özelleştirmeyi, örgütsüzleştirmeyi, sosyal hakların gaspını hedefliyor. Bu kadar kapsamlı saldırıları emekçilerin tepkisini çekmeden, öfkesini büyütmeden hayata geçirmek için de fiilen saldırıları uygulamaya başlamış durumda.

Sermaye devleti bugüne kadar çıkardığı sayısız yönetmelik ve genelgeyle önünü düzlemektedir. Bunun için de en zayıf halkaları seçmektedir. Sayıca daha az olan rehberlik ve psikolojik danışmanlık ile orta öğretimde görev yapan branş öğretmenleri ve özel eğitim kurumlarında hiçbir zor ile karşılaşmadan saldırılarını uygulamaya sokmuş durumdadır.

Sermaye hükümeti rehberlik ve psikolojik danışmanlık hizmetleriyle ilgili 65 No'lu genelgeyi çıkararak yerellerde rehberlik ve psikolojik danışmanlık hizmetlerinin planlamasını il milli eğitim müdürlüklerine bırakmış durumdadır. Bu genelge doğrultusunda ildeki öğrenci sayısı ildeki rehber öğretmen(psikolojik danışman) sayısına oranlanarak rehber öğretmen başına düşen öğrenci sayısı tespit edilmektedir. Örneğin Adana genelinde şu anda rehber öğretmen başına yaklaşık 2 bin öğrenci düşmektedir. Kendi okulunda öğrenci sayısı az olan öğretmenler belirlenen kotayı doldurmak için ikinci ve üçüncü okullarda görevlendirilmektedirler. Bu da ⇨

tanıma, takip ve devamlılık gerektiren rehberlik hizmetlerini verilemez duruma getirmektedir.

Aynı durum branş öğretmenleri için de geçerlidir. Okul öğretmenliğinden bölge, hatta il ve ilçe öğretmeni statüsüne sokulan eğitim emekçileri esnek çalışma koşullarına alıştırılmaya çalışılmaktadır.

Böylece iki şey hedeflenmektedir. Birincisi eğitim emekçilerinin esnek çalışmaya alıştırılmasıdır, ikincisi işgüvencesinin gaspını hedefleyen personel rejim yasasına karşı direnç oluşturabilecek eğtim emekçilerinin mücadele azminin kırılmasıdır.

Devlet, sermayeye taahhüt ettiği gibi, kendi bünyesinde özel eğitime muhtaç öğrencilere gerekli kurumları açmak yerine özel sektörden hizmet satın alarak bütün kamusal alanlardan çekilmeyi sürdürmektedir. Bu da birçok istisnaların yaşanmasına neden olmaktadır. Özel eğitim kurulları, devlete bağlı olan rehberlik araştırma merkezlerinden kimi zaman rüşvetle kimi zaman da sahte belgelerle yeterli zekâya sahip olmalarına rağmen birçok öğrenciye zihinsel engelli raporu almakta ve bunun üzerinden kârlarını arttırmaya çalışmaktadırlar.

Devlet özel eğitime muhtaç öğrencilerin bütün giderlerini karşılamakla yükümlüdür. Bu amaçla özel eğitim kurumlarından yararlanan her öğrenci için devlet bu kurumlara 450 YTL civarında para ödemektedir. Devletten aldıkları parayı arttırmak isteyen özel eğitim kurumları da kimi öğrencileri damgalamak pahasına, ihtiyacı olmasa da özürlü raporu almaktadırlar. Böylece gerçekten özel eğitilmeye muhtaç çocukların ihtiyaçları da sermayenin kâr hırsına kurban edilmektedir. Zira bu kurumların çoğu gerekli uzman, personel, bina, araç ve gereç donanımına sahip değiller.

Özel eğitim kurumları işleten patronlar, sadece elde edecekleri kârı düşünerek özel bir uzmanlık ve farklı alanlarda eğitim gerektiren (hiperaktivite, konuşma ve işitme engeli, zihinsel engel vb.) alanların eğitimini aynı mekanda ve gerekli uzmanlar olmaksızın birarada vermektedirler.

Bu tür sağlıksız koşullarda özel eğitim ve ilgi gerektiren engelli öğrencilere gerekli desteği vermek çok güçtür ve yararsızdır. Ancak şu an piyasada bulunan özel eğitim kurumları tüccar mantığıyla bu işi yapmaktadırlar. Bu da birçok ailenin umutlarını ve bu alanda destek alan

öğrencilerin yeteneklerinin gelişmesini zora sokmakta ve engellerini aşmasını imkansız hale getirmektedir.

Bu alanda denetlemeye soyunan sermaye devleti de denetleme görevini yerine getirmemektedir. Denetleme işini yürütmesi gereken müfettişlerin dahi var olan pastadan pay kapmak adına özel eğitim kurumları açmaları denetleme işini baştan boşa düşürmektedir.

Çözüm için bu sorunun devletin sorumluluğunda olan bir kamu hizmeti olarak algılanması gerekmektedir. Bu alanda ihtiyaca yönelik gerekli bina, araç-gereç, personel ve uzman eğiticinin parasız, nitelikli ve sağlıklı bir şekilde devlet tarafından sağlanması gerekmektedir.

Düşünün ki devlet toplam 537 okul ve 1 kurumda 194.920 kişinin yararlandığı bu hizmeti sadece 2007 Ağustos ayında özel eğitim kurumlarına 60.680.356,00 YTL para aktararak özel sektöre havale etmektedir. Sadece bu veriler dahi konunun aslında ne kadar ciddiye alınması ve asla kâr amacı güden özel sektöre devredilmemesi gerektiğini gösteriyor. Yanısıra devletin öğrenci başına özel sektöre ödediği 450 YTL de aslında devletin bu işi yapabilmek için gerekli olanaklara sahip olduğunu gösteriyor.

Devlet bilinçli olarak bu alanı sermayeye bırakarak bu alandaki istismarların da doğrudan sorumlusu olmaktadır. Bu nedenle özel eğitime muhtaç çocukların kaderi özel eğitim kurumlarının eline terkedilmez.

Saldırılara dur demek ve tabloyu tersine çevirmek mümkün. Bunun yolunun mücadeleden geçtiğini de biliyoruz. Yapılması gereken bu saldırıdan etkilenenler olarak topyekûn bir karşı duruşu sağlamaktır.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Adana

Mardin'den İstanbul'a bir eğitim emekçisinin günlüğünden...

Dünyayı emekçiler değiştirecek!

Özgürlüğün ve insanca yaşam koşullarının olmadığı, yokluğun ve zulmün çok olduğu bir yer Mardin. Eğitim yılının başında, çocukların okula geliş gidişleri sorunu ihale usulüyle nasıl çıkmaza sokulur, nasıl birileri zengin edilir bunun provasıyla başlar herşey. Bu pazarlıklar yürütülürken okul birkaç hafta geç açılır. Ama bu çok da önemli değildir. Çünkü asıl olan halkın devlete bağlılığının pekiştirilmesidir. Devlet için önemli olan ikinci sınıf vatandaş ilan ettiği, varlıklarını, kimliklerini reddettiği halkın kendisine ve sisteme boyun eğmesidir.

Böylesine ezilen bir halkın çocukları gecekondudan bozma ve adına okul denilen binalarda yoksunluklar içinde başlarlar yeni eğitim ve öğretim yılına. Çocukların yıllarca giyilmekten paramparça olmuş giysileri adeta sosyal devletin ölüm ilanı gibidir. Herşeyde olduğu gibi bu konuda da sorun "yardımseverlere" havale edilir. Yani tam bir dramdır çocuklar açısından Mardin'de çocuk olmak. Zordur. Hele de kız çocuğu iseniz Mardin'de işiniz daha zordur. Daha o yaşta "namus" olursunuz. Dayak ve şiddet günlük yaşamın bir parçası gibidir adeta. Devletin baskı ve şiddetine erkek egemen sistemin baskı ve şiddeti eklenir.

Mardin'den İstanbul'a ne değişti diye sorarsanız kendinize özünde hiçbir şeyin değişmediğini görürsünüz. Emekçi semtlerinde maddi yoksunluklar yine diz boyudur. Daha ilk toplantıda "aidat"ları toplayamazsak okulun sıkıntı yaşayacağını ifade eden bir idare sizi karşılar. Ötesinde okulun her ihtiyacının öğrencilerden tarafından karşılanması dayatılır. Belki çoğu Kürt değildir İstanbul'daki çocukların. Ulusal baskı görmüyor olsalar da sınıfsal olarak ezilmişlerdir. Kimlikleri, kişilikleri, yetenekleri çalınmıştır bu sistem tarafından. Yaratacılıklarının ve düşlerinin doruğunda olmaları gereken bir yaşta tek tipleştirilmişlerdir. Eğer bir parça okumuş-yazmışlığınız varsa aklınıza Marks'ın sözleri gelir. Ne demişti büyük usta, "kapitalizm gölgesini kesemediği ağacı keser."

Peki bizlerin yani kamu emekçilerinin sorunları farklı mıdır? Ne yazık ki değildir. Bizlerin sorunları da aynı algılayışın yetişkinler dünyasındaki yansımalarıdır. Maddi yoksunları anlatmak ne mümkün, sendikalı olmak, hak talebinde bulunmak... Hepsi sizlerin başına birer sopa olarak geri döner. Size "en iyisi bu devrin adamı olun" dayatması uygulanır tüm düzen güçleri tarafından. Hatta kimi zaman yanıbaşınızdaki emekçi kardeşiniz tarafından...

Eğer bir parça insanlığınız ve duyarlılığınız varsa isyan etmekten başka yolunuz ve seçiminiz yoktur. Özgürlük ve eşitlik için, insanca yaşamak için, düşlerinizin ve umutlarınızın peşinde koşmak için mücadele etmekten başka şansınız yoktur. İşte o zaman Mardin'den İstanbul'a herşeyi değiştirme gücüne sahip olduğunuzu görürsünüz...

Fiyatı: 0.5 YTL * Sayı: 24 * Aralık 2007 * Yayıncı: EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * Sahibi ve S.Y. İşl. M.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ *
Baskı : Özdemir Matbaacılık/İSTANBUL * EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 6217452